

Emīlija Henrija

MANA LAIMĪGĀ VIETA

NO ANGLŪ VALODAS TULKĶOJUSI
SANTA ANDERSONE

UDK 821.111(73)-31

He 553

Emily Henry
HAPPY PLACE

Copyright © 2023 by Emily Henry LLC

All rights reserved

Translation copyright © 2024

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autorei iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*
SIA Prometejs AB, Tiltā ielā 20
www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Andersone*
Redaktore *Kristīne Zute*
Korektore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2026

ISBN 978-9934-656-03-3

Grāmata iespiesta SIA *Jelgavas tipogrāfija*

MANA LAIMĪGĀ VIETA

NOTSHĀRBORA, MEINAS ŠTATS

Uz klinšaina krasta stāv kotedža ar zarainu priedes dēļu grīdu un gandrīz vienmēr atvērtiem logiem. Brīze ienes skujkoku un jūras smaržu, un slinki noplīvo baltie lina aizkari. Kaut kur gurguļo kafijas aparāts, un mēs, ar kūpošām tasītēm rokās iznākuši uz akmens flīzēm klātās terases, plaušās dziļi ievilkam auksto okeāna gaisu.

Manas draudzenes — graciozā Sabrīna ar meduskrāsas matiem un smalcīnā Kleo ar sīku riņķīti degunā un afrikāņu bizītēs sapītiem matiem. Divi man mīļākie cilvēki uz šīs planētas kopš pirmā kursa Metinglijas koledža.

Joprojām nespēju aptvert, ka pirms tam viena otru nepazinām un mūsu trijotni kopā saveda garlaicīga izmitināšanas komiteja Vermontā. Sava mūža nozīmīgākās draudzības piedzīvoju svešinieku pieņemta lēmuma dēļ, tīrās sakritības pēc. Mēdzām jokot, ka izmitināt mūs kopā būs bijis kaut kāds valdības finansēts eksperiments. Vērotājam no mūsu draudzība noteikti šķistu neloģiska.

Sabrīna bija Manhetenā dzimusi un augusi bagātnieku meita ar Odrijas Hepbērnas cienīgu garderobi un Stīvena Kinga romāniem piebāztiem grāmatplauktiem. Kleo bija gleznotāja — mēreni slavena mūzikas producenta un patiešām slavenas esejistes meita. Viņa bija uzaugusi Ņūorleānā un ieradās Metinglijā ar krāsu nošķiestā kombinezonā un retro *Dr. Martens* zābakos.

Un es, meitene no Indianas dienvidiem, skolotāja un zobārstniecības reģistratores meita, iestājos Metinglijā, jo nelielā, prestižā humanitāro zinātņu koledža piedāvāja vislabākās stipendijas, un topošai medicīnas studentei, kura gatavojās nākamo desmitgadi pavadīt mācoties, tas bija ļoti svarīgi.

Mūsu kopdzīves pirmās dienas vakarā Sabrīna bija nosēdinājusi mūs uz savas gultas, kur viņas klēpj datorā skatījāmies “Bezpalīdzīgās” un uzkodām labi sabalansētu popkorna un žeļejas lāciņu mielastu. Nākamās nedēļas beigās viņa bija pasūtījusi mums īpašus T kreklus, kuru uzdrukā bija iedvesmojis mūsu pirmais draudzeņu bariņa joks.

Uz Sabrīnas krekla bija rakstīts: “Jaunava, kura neprot braukt”.

Uz manējā: “Jaunava, kura PROT braukt”.

Un uz Kleo krekla bija uzdrukāts: “Ne jaunava, toties lieliska braucēja”. Mēs tos nēsājām visu laiku, tikai ne ārpus kojām. Man patika mūsu noskretusī istaba labirintam līdzīgajā ar baltiem dēļiem apšūtajā ēkā. Man patika kopā ar viņām abām klaiņot pa laukiem un mežu pie studentu pilsētiņas, man patika pirmā rudens diena, kad varējām pildīt uzdoto pie atvērtiem logiem, dzerot pikantu masala tēju vai bezkofeīna kafiju ar kļavu sīrupu un sasmaržot krāsainās lapas, kas krita no koku zariem. Man patika glezna, kurā Kleo mūs ar Sabrīnu uzgleznoja kailas savam figūru zīmēšanas kursa darbam un piekāra virs mūsu durvīm tā, ka tā bija pēdējais, ko redzējām, aizejot uz lekcijām, tāpat kā abpus tai pielīmētie polaroīda foto, kur bijām redzamas ballītēs, piknikos un pilsētas kafejnīcās.

Man patika zināt, ka Kleo iegrimusi jaunā gleznā, kad savas bizītes bija sasējusi ar neonzaļu matu gumiju un viņas drēbes oda pēc terpentīna. Man patika, kā Sabrīna atgāza galvu un skaļi ķiķināja, kad izlasīja kaut ko īpaši šausminošu un ar Greisas Kellijas stila mokašinos tērtajām kājām spārdīja gultas kājgali. Man patika aizmirsties bioloģijas mācību grāmatās, līdz pasvītrotot izbeidzās spilgtais marķieris, jo viss šķita tik svarīgi, un iztīrīt istabu no viena gala līdz otram ik reizi, kad iestrēgu pie kāda uzdevuma.

Beigu beigās klusums agrāk vai vēlāk tika pārtraukts, un mēs kā noreibušas ķiķinājām par Kleo potenciālās jaunās sirdsdāmas īsziņām vai spiegdamas caur pirkstiem skatījāmies Sabrīnas uzlikto šausmeni. Mēs bijām *skaļas*. Es nekad agrāk nebiju bijusi skaļa. Es uzaugu klusā mājā, kurā kliegšana atskanēja tikai tad, kad māsa pārradās mājās ar jaunu apšaubāmu pīrsingu vai mīlnieku, vai abiem. Kad kliegšana beidzās, to aizstāja vēl dziļāks klusums, tāpēc darīju, ko spēju, lai novērstu to jau saknē, jo es ienīdu šo klusumu, katru tā sekundi izjutu kā draudus.

Manas labākās draudzenes iemācīja man jaunu klusumu, to mieru, kas rodas, kad pazīstat cita citu tik labi, ka tukšums nav jāaizpilda. Un jaunu skaļumu — troksni kā svinības prieka pārpilnībā par to, ka esi dzīva šeit un tagad.

Nespēju iztēloties, ka varētu būt vēl laimīgāka un tik ļoti mīlēt vēl kādu.

Ne līdz brīdim, kad Sabrīna mūs atveda šurp, uz savas ģimenes vasaras māju Meinas piekrastē. Ne līdz brīdim, kad sastapu Vinu.

ĪSTĀ DZĪVE

PIRMDIENA

Domā par savu laimīgo vietu, saka nosvērtā balss manā ausī.

Iztēlojies to. Aiz plakstiņiem skalojas vizuļojoši zils ūdens.

Kā tur smaržo? Pēc mitra akmens, jūras, fritēšanas katlā čūkstoša sviesta un pēc citrona nojausmas uz mēles galiņa.

Ko tu dzirdi? Smieklus, viļņu skalošanos pret stāvo krastu, bēguma šņākoņu, kad tas atkāpjas pār smiltīm un akmeņiem.

Ko tu jūti? Saules gaismu visapkārt. Ne tikai uz maniem kailajiem pleciem vai pakauša, bet arī manī pašā tvīkst neatvairāmais siltums, kas rodas, tikai atrodoties īstajā vietā kopā ar īstajiem cilvēkiem.

Pusceļā uz nolaišanos lidmašīna atkal sāniski noraustās.

Apspiežu spiedienu, un pirksti ieķērbjas sēdekļa paročos. Parasti es neesmu nervoza lidotāja. Bet uz šo lidostu ikreiz ceļoju sīkā lidmašīnā, kas izskatās kā taisīta no metāllūžņiem un līmlentes.

Ieraksts vadītās meditācijas lietotnē sasniedzis neomulīga kļūsuma brīdi, tāpēc pati pie sevis atkārtāju uzdevumu: *Domā par savu laimīgo vietu, Herieta!*

Paceļu sava iluminatora žalūziju. Lai mana sirds notrīsētu, redzot košo debesu plašumu, iztēle nav nepieciešama. Ir kāda saujīga vietu un atmiņu, pie kurām atgriežos, kad gribu nomierināties, bet šī vieta vienmēr ir pirmā.

Esmu pārliecināta, ka tas ir psihosomatiski, bet pēkšņi patiešām *spēju* to sasmaržot. *Dzirdu* atbalsojamies debesīs riņķojošo kaiju kļiedzienus un *jūtu*, kā brīze rotaļājas matos. Jūtu auksta alus un svaigu melleņu garšu.

Izturējusi ilgāko gadu savā mūžā, pēc dažām nieka minūtēm savā iemīļotākajā vietā atkal satikšu savus visā pasaulē mīļākos cilvēkus.

Lidmašīnas šasijas riteņi nograb pret skrejceļu. Daži pasažieri aizmugurē sāk spontāni aplaudēt, es izrauju no ausīm austiņas, un bai-les mani pamet kā vēja nestas pieneņpūkas. Man blakus pamostas apbružātais kaimiņš, kurš bija nokrācis visu riskantā lidojuma laiku.

Viņš uzlūko mani caur kuplajām sirmajām uzacīm un norūc: “Atbraucāt uz omāru festivālu?”

“Mēs ar draugiem braucam katru gadu,” saku.

Viņš pamāj.

“Neesmu viņus satikusi kopš pagājušās vasaras,” piebilstu.

Viņš noņurdas.

“Kopā studējām, bet tagad dzīvojam kur nu kurš, tāpēc grūti saskaņot grafikus.”

Apnikuma pilnais skatiens viņa sejā vēsta: *Es uzdevu vienu jautājumu, uz kuru varēja atbildēt ar “jā” vai “nē”.*

Parasti es uzskatu sevi par izcilu blakussēdētāju. Drīzāk saķersu pūšļa infekciju, nekā palūgšu kaimiņam piecelties, lai palaistu mani uz labierīcībām. Parasti es cilvēku nemodinu, pat ja viņš aizmidzis uz pleca un siekala pil man uz krūtīm.

Esmu ucinājusi svešinieku mazuļus un purkšķinošus terapijas suņus. Esmu likusi malā austiņas, lai izpatiktu pusmūža vīriešiem, kuri dabūs galu, ja nepadalīsies savos dzīvesstāstos, un esmu lūgusi stjuartēm

papīra maisiņus, kad blakus sēdošie pusaudži mājupceļā pēc pavasara brīvlaika sāka izskatīties nedaudz zaļgani.

Tāpēc pilnībā apzinos, ka šis cilvēks nemaz negrib dzirdēt par manu maģisko nedēļu kopā ar draugiem, tomēr esmu tik priecīga, ka ir grūti apklust. Kad sākam mokoši lēno izvākšanos no lidmašīnas salona, man jāiekož apakšlūpā, lai nesāktu šī īgnā vīra acu priekšā dziedāt *The Go-Go's* hitu *Vacation*.

No sikās lidostiņas bagāžas lentes paņemu savu koferi un iznāku pa durvīm, starodama kā sieviete no tamponu reklāmām — pārlaimīga, satriecoši skaista un juzdamās neticami ērti, gatava intensīvām fiziskām aktivitātēm, to skaitā, bet neaprobežojoties ar boulinga maču kopā ar draugiem vai lekšanu pičpaunā neuzkrītoši izskatīgajam vīrietim, kuru centrālā kastinga aģentūra nolīgusi mana puiša lomai.

Ar to visu es gribu teikt, ka esmu *laimīga*.

Lūk, tieši *ši* brīža dēļ esmu izturējusi smagas dežūras un tām bieži vien sekojušās bezmiega naktis.

Turpmāko nedēļu mana dzīve būs dzidrs baltvīns, krēmīgi omāra tītenīši un smieklī līdz asarām kopā ar draugiem.

Stāvlaukumā īsi notaurē automašīna. Jau smaidu, pirms vēl esmu atvērusi acis un viņu ieraudzījusi.

“Ak, Heriet, manu Heriet!” gandrīz izveldamās no tēva vecā ķiršsarkanā *jaguāra*, sauc Sabrīna.

Viņa, kā vienmēr, izskatās pēc platīnblondas Žaklīnas Kenedijas ar perfekti trenētām iesauļotām rokām un klasiskām kapri biksēm, nemaz nerunājot par vintāžas zīda šalli, kas sedz mirdzošos karē griezumā safrizētos matus. Viņa uz mani atstāj tādu pašu iespaidu kā pirmajā dienā, kad iepazināmies — kā no cita laikmeta izkāpusi nepiespiesti stilīga kinozvaigzne.

Iespaidu nedaudz piezemē tas, kā viņa lēkā augšā lejā, rokās turēdama plakātu, uz kura savā briesmīgajā sērijveida slepkavas rokrakstā

uzkricelējusi: SAKI, KA TIE IR KORĀĻU DZIEDĀTĀJI, atsauci uz filmu “Tāda ir mīlestība”, šajā gadījumā kontekstuāli kaut ko pilnīgi neloģisku.

Metos pusskriešus pāri saules pielietajam stāvlaukumam. Viņa iespiežas un viež plakātu atvērtajā automašīnas logā, kur tas atsitas pret durvju rāmi un noplīvo zemē, bet Sabrīna jau traucas man pretī.

Saduramies apbrīnojami neērtā apskāvienā. Sabrīna ir tieši tik gara, ka viņas plecs vienmēr atrod iespēju piegriezt man skābekli, un tomēr es negribētu būt pilnīgi nekur citur.

Viņa mani šūpo, dūdodama: “Tu esi klāāāt!”

“Es esmu klāāāt!” atsaucos.

“Ļauj uz sevi paskatīties!” Viņa atvirzās un stingri mani noskata. “Kas ir mainījies?”

“Jauna seja,” saku.

Viņa uzsit knipi. “Tā jau man likās!” Viņa apliek roku man ap pleciem un pagriež mani pret mašīnu; mums seko *Chanel No. 5* mākonis. Tas ir bijis viņas aromāts, kopš mums bija astoņpadsmit gadu un es vēl pūtos ar *Bath & Body Works* mistrojumu, kas oda pēc vodkā mērcētas cukurvates. “Tavs ārsts ir vareni pastrādājis,” viņa nopietni saka. “Izskaties par trīsdesmit gadiem jaunāka. Ne dienu vecāka par jaundzimušo.”

“Nē, nē, tā nebija medicīniska procedūra,” saku. “Es *Etsy* nopirku burvestību.”

“Lai nu kā, tu izskaties lieliski.”

“Tu arī!” iespiežos un sažmiedzu viņas vidukli.

“Neticami, ka tas notiek pa īstam!” viņa saka.

“Pagājis pārāk ilgs laiks,” piekrītu.

Starp mums iestājas tas ārkārtīgi ērtais klusums, kāds iespējams starp diviem cilvēkiem, kuri dzīvojuši kopā gandrīz piecus gadus un joprojām, pēc visa šī laika, instinktīvi atceras, kā ir atrasties kopā vienā telpā.

“Man ir tāds prieks, ka tev izdevās izrauties,” viņa saka, kad esam sasniegušas auto. “Zinu, cik tev slimnīcā daudz darba. Vai slimnīcās? Tev jāstrādā vairākās, vai ne?”

“Vairākās,” apstiprinu, “un nekas nebūtu mani atturējis.”

“Ar to tu gribi teikt, ka izskrēji no smadzeņu operācijas, lai paspētu uz reisu,” nosaka Sabrīna.

“Protams, ka nē,” saku. “Es *palēkšus izcilpoju* no smadzeņu operācijas. Man kabatā joprojām ir skalpelis.”

Sabrīna ķērstoši iesmejas kā tāda ragana, un šī skaņa tik ļoti kontrastē ar viņas ārieni, ka pirmo nedēļu, kamēr dzīvojām kopā, salēcos ik reizi, kad to dzirdēju. Tagad tieši viņas nepilnības mīlu vairāk par visu.

Ar vieglumu, kas šķiet nesavienojams ar viņas trauslo miesasbūvi, viņa atrauj automašīnas aizmugurējās durvis un iesviež tajā manu koferi, tad nopakaļ tam ielidina plakātu. “Kā lidojums?”

“Tas pats pilots, kas pagājušoreiz,” viņai saku.

Viņa izbrīnīta uzrauc uzacis. “Rejs? Atkal?”

Pamāju. “Tas pats — ar slavenajām saulesbrillēm uz pakauša.”

“Bez tām neesmu viņu redzējusi,” viņa spriež.

“Viņam pilnīgi noteikti uz kakla ir vēl viens acu pāris,” saku.

“Vienīgais izskaidrojums,” viņa piekrīt. “Ak tu pasaulīt, man tik ļoti žēl — kopš Rejs vairs nedzer, zvēru, ka viņš lido kā mirstošā kamene.”

Pajautāju: “Un kā viņš lidoja, kad dzēra?”

“Ai, tāpat.” Sabrīna veikli apsēžas pie stūres, un es izveļos pasažiera sēdekli blakus. “Toties viņa asprātības lidmašīnas radio bija saso-dīti nepārspējamās.”

Viņa izķeksē vēl vienu šalli no cimdu nodalījuma un pasviež to man; tas ir gādīgs, tomēr būtībā bezjēdzīgs žests, jo pēc trim savienotiem lidojumiem un sprintiņa caur Denveras un Bostonas Logana lidostām manu haotisko, tumšo cirtu copi neglābs vairs nekas.

“Nu,” bilstu, “šodien debesīs neatskanēja neviens joks.”

“Traģiski,” viņa noklākšķina mēli. Rūkdams atdzīvojas automašīnas dzinējs. Viņa ar priecīgu izsaucienu izbrauc no stāvlaukuma un nogriežas uz austrumiem, uz ūdens pusi; auto logi ir nolaisti, un pār mūsu ādu vilņo saules gaisma. Pat šeit, stundas brauciena attālumā no piekrastes, pagalmus rotā omāru lamatas un cilvēki sakrāvuši tās piramīdās uz savu īpašumu robežām.

Vēja auros Sabrīna nobļaujas: “KĀ TEV IET?”

Man pakrūtē kaut kas sašūpojas, un no absolūtas svētlaimes par atrašanos mašīnā kopā ar viņu sirds iekrīt baiļu bedrē, zinot, ka drīz sabremzēšu visus viņas plānus.

Vēl ne, nodomāju. Pagaidām izbaudīsim mirkli, pirms es visu sabojāju.

“LABI!” nobļauju pretī.

“UN KĀ REZIDENTŪRA?” viņa jautā.

“LABI!” atkal saku.

No šalles izmukušām blondām šķipsnām šaustot pieri, viņa uzmet man iesāņus skatienu. “NEDĒĻĀM ILGI NEESAM RUNĀJUŠAS, UN TAS IR VISS, KO TU MAN TEIKSI?”

“ASINAINA,” piebilstu.

Nogurdinoša. Šausminoša. Elektrizējoša, lai gan ne vienmēr labā ziņā. Dažreiz uzdzen nelabumu. Šad un tad satriec līdz sirds dziļumiem.

Bieži gan operācijās nepiedalos. Esmu rezidente jau divus gadus, bet joprojām bieži daru netīros darbus. Bet, kad maiņa beidzas, spēju domāt vienīgi par mirkļiem kopā ar galveno ķirurgu un pacientu, it kā šīs minūtes būtu svarīgākas par pārējo laiku.

Toties, darot netīros darbus, laiks paskrien acumirkli. Vairumam manu kolēģu tas riebjas, bet man šī vienmuļība patīk. Pat bērnībā tīrīšana, kārtošana, siku, paveiktu darbu atzīmēšana paštaisītā sarakstā sniedza man miera un kontroles izjūtu.

Pacients ir slimnīcā, un es varu viņu izrakstīt. Kādam jāpaņem asins analīzes, un es esmu klāt, lai to izdarītu. Datorsistēmā jāievada dati, un es to izdaru. Šiem darbiem ir “pirms” un “pēc”, un šos stāvokļus nošķir stingra robeža, pierādījums, ka pastāv miljoniem sīkumu, ko vari paveikt, lai dzīve kļūtu nedaudz labāka.

“UN KĀ KLĀJAS VINAM?” jautā Sabrīna.

Šūpoles pakrūtē atkal sasveras. Prātā uzplaiksna vēriņu, pelēku acu skatiens, ap mani uzvēdī rēgains prieku un krustnagliņu aromāts.

Vēl ne, nodomāju.

“KO?” saucu, izlikdamās, ka neesmu saklausījusi jautājumu.

Šī saruna ir neizbēgama, tomēr ideālā variantā tā nenotiks, ar 130 km/h ātrumu traucoties pa ceļu šajā sešdesmito gadu skārdenē. Turklāt, lai plāsteris būtu jānorauj tikai vienreiz, es to gribētu darīt tad, kad klāt būs arī Kleo, Pārts un Kimija.

Esmu gaidījusi ilgi. Kas gan ir dažas minūtes šurp vai turp?

Mašīnas salonā valdošā virpuļvēja netraucēta, Sabrīna atkāto: “VINS! KO DARA VINS?”

Elektrizē, lai gan ne vienmēr labā ziņā. Dažreiz uzdzen nelabumu. Šad un tad satriec līdz sirds dziļumiem.

“LIEKAS, VIŅAM IET LABI.” Tā sakot, šķiet, ka mazāk izklausās pēc meliem. Vinam *droši vien* iet labi. Pēdējoreiz, kad viņu redzēju, Vins burtiski iekšēji staroja. Tik labi nebija izskatījies mēnešiem ilgi.

Sabrīna pamāj un pagriež skaļāk radio.

Kotedžu un tai piesaistītās automašīnas Sabrīna dala ar apmēram divdesmit pieciem Armasu brālēniem, māsīcām un citiem radagabaliem, tomēr pastāv stingrs noteikums viesošanās beigās atstāt mašīnā viņas tēta radio stacijas, tāpēc mūsu braucieni vienmēr sākas ar Ellas Fildžeraldas, Semija Deivisa juniora vai kādu citu viņu laikmeta dziedātāja balsi. Frenka Sinatras *Summer Wind* uzvējo pa priedēm nosēto ceļmalu līdz pat klintsaugšā uztupinātajai kotedžai.